

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 2 - OKTOBER 2010

LE ENO JE POTREBNO

GOREČNOST

Minila so tisočletja, cela mesta in kraljestva so se že v zgodovini zrušila, nauk odrešenja pa še cvete. „Svet in njegovo poželenje mineta; kdor pa izpolnjuje Božjo voljo, ostane vekomaj.“ (1Jn 2,17)

Vse, čemur ni temelj in cilj Bog, je prazno. Misel te vzvišene resnice naj spremlja vsakega od nas od zibelke do groba in naj varno usmerja naše korake.

Vsi smo popotniki skozi nevarno puščavo življenja. Prazno in nično je tudi naše življenje, če ni naš edini temelj in cilj Bog, njegova večja čast in zveličanje naših duš.

Lahkomiselno iti skozi življenje in ne pomisliti, kaj človeka v njem čaka, je nespametno dejanje. Vse, kar smo delali v življenju, ima vrednost le toliko, koliko smo delali iz ljubezni in z mislijo na večno življenje.

Ko ste se nastanili v Domu Marije in Marte, naj bo v vašem srcu vzklik: „Tukaj hočem bivati, ker sem si to izbral, tu naj bo sedaj moje bivališče.“

Vse trnje in bolečine se vam bodo spreminjali v cvetje, vse težave vam bodo lahke, vsaka bridkost sladka, če se boste velikodušno pridruževali Jezusovim besedam: „Vzemite nase moj jarem, kajti moj jarem je prijeten in moje breme lahko.“ (Mt 11, 29-30)

Odločilni znak take razpoložljivosti pa je, če se tudi sedaj v Domu z gorečnostjo prizadevate in pripravljate na končni cilj – na srečanje z Bogom.

Župnik

KRALJICA ROŽNEGA VENCA

Legenda, ki je nastala v 15. stoletju, pravi, da se je Marija prikazala sv. Dominiku in ga naučila moliti rožni venec. V resnici so že pred več kot tisoč leti ponavljali angelov pozdrav in premišljevali Marijina veselja. Verižica z nanizanimi jagodami za štetje molitev pa je več tisoč let star izum in je v Evropo prišel iz Azije. Tu so ga poimenovali psalterij, rosarium (venec rož) ali molek.

Jakob Spranger, navdušen molilec rožnega venca, je leta 1475 ustanovil bratovščino, v kateri so skupaj molili. Po tem zgledu so se bratovščine hitro razširile po vsej Evropi. Najbolj zagnani so bili dominikanci, meniški red, ki ga je ustanovil sv. Dominik. Od tod verjetno omenjena legenda.

Znana pa je še ena legenda. Sedmega oktobra 1571 je potekala bitka pri Lepantu. Na morju so se kristjani spopadli s Turki. Istočasno pa so se za molitev rožnega venca zbrale bratovščine. Kljub premoči Turkov so kristjani zmagali. Zato je papež Pij V. razglasil 7. oktober za praznik, ki so ga kot praznik Rožnovenske Gospe kmalu začeli praznovati po vsem katoliškem svetu. Leta 1726 je bila določena skoraj do danes veljavna oblika rožnega venca – trikrat 50

zdravamarij z dodanim premišljevanjem o Jezusovih in Marijinih skrivnostih. Pred nekaj leti je papež Janez Pavel II. k veselemu, žalostnemu in častitljivemu delu dodal **svetli del**. Rožni venec ima zdaj 20 skrivnosti, torej 200, ne več 150 zdravamarij.

Na umetnostnih upodobitvah ima Marija rožni venec kot molilni pripomoček ali kot venec iz pravih rož. Po navadi so to bele in rdeče vrtnice, ki simbolizirajo Marijino čistost in ljubezen.

Jezus je učence naučil moliti očenaš. Zdravamarijo pa so ljudje sestavili sami. Ko je nadangel Gabrijel Mariji povedal, da bo rodila Jezusa, jo je pozdravil: »Veseli se, milosti polna, Gospod je s teboj!« Te besede ter angelovo napoved o rojstvu Jezusa so ljudje zelo radi ponavljali. Tako se je počasi oblikovala molitev, kot jo poznamo danes.

In v rožnem vencu z dvestotimi zdravamarijami spletno venec teh molitev.

Gospod, naredi me za orodje svojega miru.

Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.

Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje.

Kjer je nesloga, naj prinašam edinost.

Kjer je dvom, naj prinašam vero.

Kjer je zmota, naj prinašam resnico.

Kjer je obup, naj prinašam upanje.

Kjer je žalost, naj prinašam veselje.

Kjer je tema, naj prinašam Luč.

Učitelj, naj se ne trudim,
da bi me drugi tolažili,
ampak naj sam tolažim;
da bi me drugi razumeli,
ampak naj sam razumem;
da bi me drugi ljubili,
ampak naj sam ljubim.

Kajti ko dajemo, prejemamo;
ko odpuščamo, nam je odpuščeno;
in ko umremo, vstanemo v večno življenje.

Pozdrav miru – sveta maša 19. 9. 2010 – dan služenja

Iz najstarejše dobe meništva se je ohranil tale zapis. Neki puščavnik je vprašal starejšega brata: »Kaj misliš, je bolje slediti razumu ali srcu?«

»Srcu,« mu odgovori.

»Zakaj?«

»Preprosto zato, ker srce govori, katere so dolžnosti in kaj storiti prav, tako kot je prav – medtem ko si razum izmišlja, kako se temu izogniti.«

Te dni sem tudi jaz temu in onemu postavil to isto vprašanje. Zanimivo, vsi so mi preračunljivo odgovorili – ja, odvisno od situacije. Tudi sam bi odgovoril enako. A ta odgovor vzdrži le na kratek rok in le za tiste površne, vsakdanje situacije. Ko pa v medsebojnih odnosih sežemo globlje, nam razum, ki nas hromi v sebičnosti, preglasi glas srca. Srca pa se ne da utišati, kot se ne da utišati grmenja v poletni nevihti. Srce more uravnovesiti človeka le v svojem

miru. To pa je mirno, le ko v odnosu do bližnjega storimo tako, kot nam to srce veleva.

Podajmo si roke v želji, da bi znali prisluhniti razumu, a da bi sledili srcu, saj nam le poslušnost njemu prinaša mir, ki je Božji dar.

Jan Mihevc

POHOD NA KOFCE

Vsako leto naj bi imele en skupni izlet, ki bi nas povezal še malo drugače kot nas službene uniforme. Letos smo se odpravile na Kofce.

Dan se je začel s soncem, ko smo se zbrale pred Domom. Za začetek malce presenetimo Sabino s šopkom in pesmijo za njen rojstni dan, nato se naložimo v kombi. Zbralo se nas je sedem in tako smo Jelko posedle k vozniku, ostale pa sedle

zadaj in že krenemo. Dobro sem se počutila. Misel mi je uhajala k družini: kako lepo bi bilo, če bi bili skupaj, obenem pa sem razmišljala: užij podarjeni dan, poln sonca in lepote narave. V miru odmerjaj svoje korake, ker ti ne bo potrebno teči za starejšim sinom in kričati, naj pazi, da se ne polomi ob padcu. In res! Občutila sem mir, ki je blagodejno legal v mojo dušo in z vsem telesom sem začutila lepoto narave; vonj po smrekah in smoli, pogled na jasno nebo in s soncem obsijano hribovje, šelestenje v krošnjah dreves, odmev korakov ... Nato pa smeh sodelavk ... Nekaj besed ... Dihala sem s polnimi pljuči (pa ne zaradi vzpona!) in imelo me je, da bi zavriskala ... No, morda bi za to potrebovala jutranje borovničke ... Po 15- do 20-minutni hoji smo prispele do kapele sredi gozdne jase, kjer smo posedle na klopi in odprle nahrbtnike. Zakaj že? Zaradi lakote najbrž ne. Verjetno bolj zaradi druženja, zaradi delitve, zato da izpraznimo nahrbtnike ... Dobro mi je delo posedati na soncu v tistem miru. Pa smo se spomnile tudi sodelavk, ki so bile v službi, pa tistih »ta bolnih«, ki naj bi tudi šle z nami. Odpravimo se naprej in komaj smo dobro začele hoditi (po mnenju nekaterih, druge pa so se spraševale, kaj jim je treba v ta grič), smo bile že na Kofcah. Ogledale smo si jedilnik (zakaj že?), obliž je našel mesto na žuljavi nogi ... me pa se znova zagrizemo v hrib. Za kočjo pa, ne morem verjeti, trampolin in druga igrala. Ja, tudi hribi niso več, kar so bili. V petnajstminutni hoji do križa nas je pošteno napihalo, tako da smo skrile svoja ušesa. Pri križu se štiri sodelavke odločijo, da jim je dovolj planinskih podvigov, tri pa se odpravimo naprej proti Velikemu vrhu, 2088 m. Korak je bil pogumen, beseda nam je tekla. Z Andrejo sva se ustavljali in se enkrat slačili, ker je sonce močno

grelo, drugič pa oblačili, ker je pihalo. Mateja je pripomnila: »Če ne bi vedela, kdo hodi za menoj, bi mislila, da sta to dve gospe v menopavzi.« V dobrem razpoloženju smo osvojile vrh in zdelo se mi je, da stojim na vrhu sveta! Na eni strani avstrijsko hribovje, na drugi blejski otok, pa Tržič, pa spet ... Saj je ena gospa na vrhu naštel vse hribe, ampak jaz s svojo slabo orientacijo ... Pa saj niti ni važno, ko je pa srce polno veselja! Malo smo se okrepčale, poslale šefici SMS za skomine, nato pa v dolino. Kolena so malce trpela, a trma vse premaga. Tudi želodec se mi je že oglašal in v mislih sem trikrat spremenila meni v koči (na koncu so zmagali žganci in kislo mleko). Pri koči se dobimo z ostalimi (ko bi vedele, kakšen pogled so zamudile!), pojemo, kupujemo (ženske brez tega ne znamo) sir, nato proti kombiju. Med potjo nas zabava Serpentinšek (iz oddaje Na zdravje). Mimogrede, ali veste, kaj je ločevalna dieta? ... Če se mož loči od žene, pa sam ne zna kuhati.

Pri kombiju nam Metka postreže s pecivom in odpeljemo se proti domu. V kombiju je potekala debata, kam in kdaj gremo naslednjič in Sonja povabi zraven tudi simpatičnega mladega voznika. Gotovo je imel polna ušesa ... Ni se prestrašil niti tega, da je, kot je dejal njegov bratranec, zelo nenavadno videti sedem sneguljčic in enega palčka.

Na Vrhniki še na sladoleđ in zaključile smo popolni dan. Res nam je bilo lepo skupaj, lepo pa je bilo tudi priti domov, kjer so me čakali moji fantje.

Pohod na Kofce skozi svoje oči je zapisala Tadeja.

ABRAHAM

Nič posebnega pa vendar prelomnica. Prišla sem do resnice, tiho, neopazno. Veliko je stvari, ki so mi prav v tem letu postale jasne.

Hvala Bogu za razsvetljenje!

Hvala sodelavcem za lepe besede, ki so me božale, bilo mi je lepo. Hvala za čas, ki ste mi ga poklonili ter hvala za vesele viže gospoda Jeraja.

Vilma

Aaaaaapčiiih

Ljudje pogosto staknejo prehlad drug od drugega, ko so skupaj v majhnih prostorih, čakalnicah in podobno. Prav tako pa tudi ko sedijo blizu drug drugemu in se pogovarjajo.

Beseda prehlad (hlad, hladno, angleško cold) se je začela uporabljati v 16 stol. opazili so namreč, da so znaki podobni kot takrat, ko smo izpostavljeni hladnemu vremenu (cold weather). Ameriški politik in znanstvenik Benjamin Franklin je že v 18 stol. predvideval, da se prehlad prenaša s človeka na človeka po zraku, čeprav v njegovem času virusov še niso odkrili. Njegovo teorijo so znanstveniki potrdili šele 150 let kasneje. Prehlad je že zgodaj vzbudil zanimanje raziskovalcev.

Toda sam prehlad ni nevaren. To je vnetje zgornjih dihal, to se pravi nosu, žrela in grla. Tudi prehlad večinoma povzročajo virusi, teh je okoli dvesto vrst. Za prehladna obolenja smo najbolj dovzetni kadar nam pade odpornost, ker smo utrujeni, v stresu in ker nas dalj časa zebe. Navaden prehlad traja le nekaj dni. Nevaren postane, če pride do zapletov kot so vnetje sinusov, bronhitis ali pljučnica. Pljučnica je lahko zelo nevarna, zlasti za otroke in starejše ljudi. Prvi še nimajo dovolj razvitega obrambnega sistema, pri drugih pa ta mehanizem že peša.

Kako pogosto zbolijo stanovalci Doma

Stari ljudje imajo navadno že vrsto drugih kroničnih bolezni kot so sladkorna bolezen, kronične bolezni srca, kronične bolezni dihal ..., zato je nevarnost, da zbolijo še za pljučnico velika. Pljučnica je še vedno eden glavnih vzrokov obolevnosti in umrljivosti starejših v jesensko – zimskem času in zgodaj spomladi, ko je tudi sicer več prehladnih obolenj, gripe in gripi podobnih bolezni. Kljub pravočasnemu zdravljenju z antibiotiki se pri starejših ljudeh in kronično bolnih pljučnica lahko zaplete, potrebno je zdravljenje v bolnišnici, okrevanje pa traja dlje časa. V letih moje službe se je tudi zgodilo, da je stanovalec zaradi zapletov pljučnice in oslabeledim imunskim sistemom (kronične bolezni) tudi umrl.

Inštitut za varovanje zdravja vsako leto priporoča in vzpodbuja, da se tisti ljudje, pri katerih je zaradi starosti ali bolezni večje tveganje, da bi zboleli za

pljučnico, cepijo proti pnevmokoku skupaj s cepljenjem poti gripi. V domovih se je zaradi rednega cepljenja stanovalcev in zaposlenih število obolelih zmanjšalo. Zato je koristnost cepljenja proti pnevmokoku in gripi razumljiva, saj si lahko podaljšamo življenje.

Obiski se v času večjih prehladnih obolenj, gripe omejujejo oz. prepovejo. Na

"I undressed already to save us both some time."

plakatih in različnih obvestilih so napisana navodila, kako ravnamo v primeru, če smo sami bolni in kako, če obiščemo bolnika, ki ima pljučnico ali katerokoli prehladno obolenje, ki se hitro širi. Pa še to. Ko ljudje že množično smrkaajo, kihajo in kašljajo, se, kolikor je pač mogoče izogibajmo množicam v čakalnicah, na avtobusu,

javnih, zaprtih prostorih in ne obiskujemo starih in bolnih ljudi ter dojenčkov ... Največkrat se namreč okužimo prav z drobnimi kužnimi kapljicami, ki krožijo po zraku in se usedajo na sluznico oči, vdihnemo skozi nos in usta. Zelo pomembna je higiena kašlja. Pri kihanju, kašljanju si pokrijmo nos in usta s papirnatis robčkom ali kašljamo v obleko – rokav. Robček odvržemo v smeti, roke pa si pogosto umivamo z milom in toplo vodo, še boljše, če si jih razkužimo, če smo na obisku v bolnici, Domu. Od tistega, ki kiha ali kašlja se oddaljite vsaj en meter. Večkrat temeljito prezračimo prostor, tudi pozimi.

Kaj lahko naredimo sami, da ne zbolimo: yse dni v letu uživajmo veliko sadja in zelenjave, saj vsebujejo vitamine in minerale, ki so nujni za obrambo telesa pred boleznimi. Pijmo dovolj tekočine (1,5 litra na dan), saj voda odvaja strupe iz telesa. Vsak dan naj se počestno razgibamo, gibanje namreč telo okrepi. Primerno naj se oblečemo: ne preveč in ne premalo. Predvsem pa se ne »živcirajmo« za vsako figo, če pa že živimo stresno se naučimo sproščati.

Ali ste vedeli:

- da z govorom razpršimo več kot 200 mikroorganizmov v okolico;
- s kašljem do 3500 mikroorganizmov;
- s kihanjem od 4500 do 1 milijon mikroorganizmov.

Pripravila Leonida

ZA VSAKO BOLEZEN ROŽICA RASTE

Česen je trajnica s čebulo. Iz čebule poganja eno samo pokončno in nerazvejano do 1 m visoko steblo. Po spodnji polovici poganjajo širokosuličasti listi.

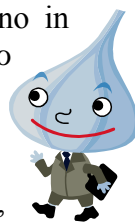
Gojimo ga po vrtovih in ga uporabljamo predvsem kot začimbo.

Kaj zdravi?

Česen pospešuje tek, pospešuje izločanje želodčnega soka, nastajanje in izločanje žolča. Pregarja iz črevesa zajedavce, kot so podančice in človeške gliste. Poleg gloga je česen eno najpomembnejših blažjih zdravilnih rastlin za zdravje boleznih srca in ožilja. Širi žile, zavira strjevanje krvi, znižuje raven holesterola v krvi in s tem preprečuje visok krvni tlak in aterosklerozo. Hlapi eteričnega olja se izločajo tudi preko dihal, tako da jih razkužujejo in pospešujejo izkašljevanje sluzi. Strokovnjaki svetujejo, da bi vsak dan zaužili vsaj dva stroka česna. Vendar ga tisti, ki imajo preveč želodčne kisline, ne prenašajo. Pa tudi močan in neprijeten vonj je vzrok, da marsikdo ne poseže po tej vsestranski in poceni zdravilni rastlini.

Danes so v lekarni na voljo različni pripravki iz česna, bodisi kot pastile, tablete ali tinkture, tako da lahko česen, v sicer malo dražji obliki, zaužijemo čisto vsi. In ker so pred nami mrzli in deževni dnevi, začnimo že danes s preventivo.

*Dva stroka česna in kozarček vina vsak dan pa se mogoče tudi gripa ne bo prikazala na plan.
nasvet sr. Ivke*

SPOMINSKE DROBTINICE

Resnično: čudno ime

Francka in Marija sta se po dolgem času srečali na tržnici v Kamniku. Veselo sta se pozdravili in si povedali zadnje novice.

Francka reče: „Veš, da sem dobila vnuka!“ „O, čestitam, kako mu je pa ime?“ vpraša Marija.

„Oh, dali so mu tako čudno ime, da si ga sploh ne morem zapomniti,“ je žalostna Francka. Klepetata še naprej in Marija med pogovorom večkrat miri svojega psa: „Mir! Sedi! Počakaj! ... Pes pa po svoje. Nazadnje zakriči: „Gal, k nogi!“

„O, saj tako je ime mojemu vnuku!“ veselo zakliče Francka.

Ana Vidrih

Prijatelja lovca sta šla na lov. Jesenski dan je bil prijetno topel. Sproščeno sta hodila skozi gozd in se pogovarjala.

Naenkrat v bližini v grmovju nekaj zašumi ... zasliši se brundanje in na plan prilomasti medved.

Mlajši lovec urno zbeži in spleza na drevo. Starejši lovec se spotakne in pade po tleh. Medved pride do njega, ga natančno povoha, potem pa gre svojo pot. Ko je bila nevarnost mimo, spleza mladi lovec z drevesa na tla. »Kaj ti je pa rekel medved, ko se je tako sklonil k tebi?«

Starejši lovec vstane, si očisti hlače od delcev lubja in vejic, se odkašlja in mu pove: »Vprašal me je, kašnega prijatelja imam, da me je pustil samega na tleh?«

Antonija Čop

IZLET STANOVALCEV NA VRH SV. TREH KRALJEV

24. septembra smo se podali s stanovalci in s skupino za samopomoč na izlet na Vrh Sv. Treh Kraljev. Z avtobusom smo se odpeljali v lepo jesensko naravo.

Pot nas je vodila iz Logatca proti Vrhniki, Podlipi, Smrečju in na naš končni cilj: Vrh Sv. Treh Kraljev. Med vožnjo smo opazovali listje dreves, ki se odeva v lepe jesenske barve, in občudovali lepo urejene hiše. Stanovalci so obujali

spomine na mlajša leta, zlasti tisti, ki te kraje bolj poznajo. Poleg voznika se je izleta udeležil tudi g. Janez Kompare. Na začetku vožnje nas je pozdravil in zaželel blagoslovljen dan in v ta namen smo zmolili rožni venec.

Vzpenjali smo se vedno višje in kmalu so nas iz megle začeli pozdravljati sončni žarki. Z avtobusom smo se pripeljali do cerkve Sv. Treh Kraljev na nadmorski višini 884 m. Po kratkem ogledu okolice in planin, ki so nas obdajale, nas je pozdravil tamkajšnji župnik, g. Srečko Turk. Predstavil nam je župnijo in nam pokazal lepo urejeni župnijski dom in cerkev. Imeli smo sv. mašo ob somaševanju treh duhovnikov. Ob skupni evharistični mizi smo se počutili kot ena družina. Po sv. maši so nas pred cerkvijo pozdravili učenci z učiteljicami iz tamkajšnje osnovne šole. Pripravili so nam kulturni program.

Igrali so nam na harmoniko in zaplesali dva plesa. Na koncu smo stopili skupaj, zapeli par domačih pesmi in se fotografirali. To je bilo zares pravo medgeneracijsko druženje, saj so se otroci kar usedli na invalidske vozičke naših

stanovalcev, se z njimi pogovarjali in skupaj prepevali pesmi. Prepevali smo tudi ob zvokih našega harmonikarja Francija, ki se je tudi udeležil izleta in nam tudi na avtobusu popestril vožnjo.

Vsi zadovoljni in polni lepih vtisov, smo se vračali v Logatec. »Takih sproščenih izletov si še želimo,« je bilo slišati iz ust stanovalcev.

Marjana

Pridne roke ...

AKTIVNOSTI V OKTOBRU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
- ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
- ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- ❖ 2. SKUPINA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

SREDA, 6. 10. 2010, ob 10. uri srečanje s knjižničarko;

SREDA, 20. 10. 2010, ob 10. uri obisk otrok iz Karitasovega vrtca;

ČETRTEK, ob 8.30 telovadba v Domu Marije;

PETEK, ob 10.30 sv. maša v kapeli Doma;

PETEK popoldne družabne igre: enkrat v Domu Marije, enkrat v Domu Marte;

NEDELJA, ob 10. uri sv. maša v farni cerkvi.

DOPOLNJEVANKA

Na vsako črtico napiši črko, tako da z že natisnjenimi v isti vrsti dobiš znano besedo.

1. PA _ T _ _ Č EK
2. D _ _ _ Č IN _ A
3. ZA _ _ _ _ N JE
4. PA _ I _ N _ C A
5. TER _ _ _ _ V
6. _ AD _ _ _ JE

1. Deček, ki pazi an čredo, 2. Ženska, ki je doma v kraju, kamor pridemo, 3. Radovednost, želja po védenju; s tujko: interes, 4. Kraj, kjer dobiš vse šolske potrebščine razen knjig, 5. Zahteva po plačilu (ko koga terjajo za denar), 6. Mornarica; vse ladje kakšne države ali trgovske družbe.

Pripisane črke v nespremenjenem zaporedju prepisi v ravno vrsto. Potem to »kačo« razdeli na tri besede, da dobiš slovenski pregovor.

Kakršno vreme Urška prinese, tako se rada zima obnese.

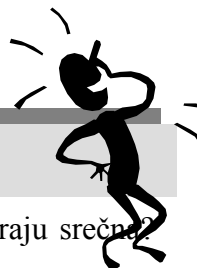

Sveti Lukež, repni pukež.

Če v oktobru že zmrzuje, mraz v januarju odnehuje.

Na jasno nebo in na sit trebuh se ni zanesti.

SMEJALNICA

Župnik pri verouku vpraša: Janez do kdaj sta bila Adam in Eva v rajju srečna?
Do septembra.

Ja, kako si tako prepričan?

Ja, do takrat, ko so že jabolka zrela.

Starček izstopa iz avtobusa, ker nima dovolj denarja za vožnjo. Vozniku reče:
Peljite me pol kilometra nazaj, ker mi manjka 25 centov.

Mali Janezek je učiteljico vedno tikal. Potem pa nekega dne da učiteljica vsem nalogo: *Učiteljico moramo „vikati“*. To napišite tolikokrat, da bo popisana cela stran zvezka!

Janezek je napisal kar dve strani.

Janezek, zakaj dve strani?

Zato, ker si ravno Ti.

Župnik pri verouku: Mojca, glej, to najlepšo pomarančo ti dam, če mi poveš, kje je Bog?

Mojca pomisli in reče: Jaz dam Vam dve, če mi poveste kje ga ni? ...

Mož je kupil ženi za rojstni dan nalivnik. Trgovec nalivnik zelo hvali in reče, da bo žena zelo presenečena.

Seveda bo, pravi mož, saj pričakuje krznen plašč.

Zapisala Frančiška Jakša